

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Oldsagn paa Alheden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520159888/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Oldsagn paa Alheden

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettighederne.

en Dybde af nogle og fyrgetyve Alen, og længere har man ikke endnu trængt ned i Jordens Indre.

Og nu tilbage igjen! Naar Du arriverer til hiin romantiske Bye Knudstrup, saa lader Du Veien til Viborg ligge tilhøire, og kører tilvenstre paa den til Skive. Du kommer saaledes atter ud i den sorte Hede, et Stykke forbi tvende Døsser, hvis Betydning hverken Du eller *Rudbek* kjender. Nyd da paa ny den frie Udsigt! Kun et Par fjerne Gravhøie møde Dit Øie. Hiin midt imellem Thorning og Karup hedder Thinghøi; nok et Beviis for, at denne Egn tilforn har været mere beboet end nu; thi hvad skulde have bevæget vore Forfædre til at holde Thing i en Ørk? Det er ellers mærkeligt nok, at her paa Alheden findes saa yderst faa Høie, da det dog rundtom vrimler af dem. Ligesaa underligt er det, at her ere næsten slet ingen steensatte Begravelser: Jettestuer, Jynniovne. Østerlander har af dem næsten paa enhver Byemark; men her i en viid Omega har jeg kun seet een eneste.

Imidlertid har Du nu vel naaet Ulvedals Plantage, som Du uden bedre Underretning gjerne kunde antage for en Antiquitet. Men

St. St. Blicher

Skoven er ikke saa gammel; disse Fyrre døe ikke af Ælde, men af Sygdom: Ahlen standser Fyrrens nedadvoxende Pælerod, og siger: Hertil skal Du komme og ikke videre! I de senere Aar har man lagt sig efter Gran, Birk og Lærketræer. Disse lykkes godt under en duehig og driftig Forstmands Bestyrelse, og den kommende Slægt vil her upaatvivlelig finde en skjøn og frodig Skov. Havde man fra Førstningen raadført sig med Egnens Moser, var Experimentet med Fyrrene aldrig prøvet. Her findes nemlig i næsten enhver Tørvemose Gran- og Birke-Rødder og hele Stammer – men ingen Fyr. Kommer man en Miil østen for Alheden, indholde Moserne Eeg, og intet uden Eeg.

Kjør nu rask til gjennem Colonibyen Haverdal – (den er ikke antik; kun to Aar gammel) – og videre frem mellem Kirken og Præstegaarden, indtil midtvejs mellem denne og hiin Colonie Grønhøj: saa skal jeg give Dig noget at grunde paa. At Tiden imidlertid kan gaae lidt hurtigere for Dig, vil jeg fortælle Dig en Historie, som intet Eventyr er.

Engang var der en Mand, som hedde *Jens Langkniv*; men som jeg oh euphoniast kaldte *Gennaro Castellaccio*. (Du mærker vel allerede, at jeg ikke er ganske fremmed i det Capitel af den nyere Litteratur, som handler om Røvere; jeg havde jo ellers ikke været istand til at danne dette æstetiskskjønne Navn: ad fortuna *Abellino, Rinaldini, Mazarino* etc.) Samme *Jens* var en meget berømt Røver og Røvercapitain paa disse Heder, og især en farlig Fjende af Bissekræmmere og omvankende Jøder. Mange af disse havde han paa sin – af intet Politic forstyrrede – Vandring nedlagt, og til sin Hule henført de erobrede spolia opima. Han beherskede alle Landeveie mellem Veile og Viborg med sin Toilekniv, hvilken han forstod at bruge som et Kastespyd, og efter hver Kast at drage til sig igjen, saasom den var forenet med Lommen ved en lang Snor (heraf det ominøse Tilnavn!); og længe herskede han uindskrænket. Dog omsider mistede han Frugten af alle sine Seire, og maatte overlade sin blodige Laurbærkrands til en af sine Arvefjender, til – en Kræmmer! „Lass Dir erzählen!“ som *Lafontaine* siger –: En Dag, da vor Helt efter sin Sædvane betræder Landeveien, faaer han Øie paa en Kræmmer, som med Kisten paa Ryggen slæber sig møjsommeligen frem. Sikker paa sit Bytte nærmer *Gennaro* sig med faste Skridt – Haanden hvilende i Lommen paa den frygtelige Kniv. *Gennaro!* tappre *Gennaro!* vogt Dig! troe ikke den falske Kræmmer! Men der er forgjæves, Din Ulykkesstjerne leder